

Hồi 12

Thủy Vô Đề

Bách Lý Hoàng cười như chưa bao giờ được cười. Và y cứ đưa tay chỉ mãi vào Điền Hồ, lúc này đang được đặt nằm trên một mặt ghềnh cheo leo, chỉ cần lực đạo dù thật nhẹ tác động vào cũng đủ làm Điền Hồ mất thăng bằng, rơi ngay vào Vô Đề Thủy.

Y vừa cười vừa bảo:

- Người đang oán hận vì ta đã lừa người? Ha... Ha... Vậy việc ta hạ lệnh hủy hoại di cốt của người chỉ suýt nữa đã làm mẫu thân ta thất sủng, theo người là chuyện chẳng nên làm? Ha... Ha... hay người hận vì đã bị ta lừa? Ha... Ha... cho người hay, kẻ nào bị ta chọn làm đối tượng để đối phó, kẻ đó thật vô phúc. Ha... Ha... và kẻ đó chính là người lúc này. Ha... Ha... thôi nha, người có muốn báo thù rửa hận thì cứ chờ đến kiếp sau. Ha... Ha... đi nào!

“Vù...”

Y hất kinh và luồng lực đạo đã cuốn bổng Điền Hồ lên, sau đó ném thẳng vào một khoảng không vô tận.

Điền Hồ ngay lúc này không hiểu sao lại hoàn toàn không lo cho bản thân. Trái lại, dù đang bị khoảng không vô tận nuốt chửng, hấn vẫn cố kêu:

- Bách Lý Hoàng! Ta sẽ không tha cho người nếu người dám hãm hại tiểu sư muội ta Đoàn Bội Cơ!

Và gió ù ù thổi qua tai, lúc Điền Hồ sắp rơi vào một mặt nước cuồng nộ chảy. Tuy vậy Điền Hồ vẫn nghe rõ tràng cười đắc ý của Bách Lý Hoàng xuyên thẳng vào màng nhĩ:

- Người chớ lo cho nàng. Vì không bao lâu nữa nàng sẽ là thê tử của Bách Lý Hoàng ta. Ha... Ha...

“Ùm!”

Mặt nước chợt vỡ ra, đón nhận thân thể nặng nề của Điền Hồ vừa gieo xuống. Sau đó, sau một lúc mặc tình quăng quật, làn nước giá lạnh liền nhấn chìm hoàn toàn Điền Hồ và làm hấn mất dạng vào một nơi được gọi là Thủy Vô Đề.

oOo

- Điền thiếu hiệp! Nếu đã tỉnh xin hãy nghe tiểu nhân căn dặn. Điền thiếu hiệp! Xin cứ nằm yên, đừng gây kinh động. Điền thiếu hiệp có nghe tiểu nhân căn dặn không?

Những loạt thanh âm thì ào cứ xoáy mãi vào tai và sau cùng chuỗi thanh âm đó cũng xuyên sâu vào tiềm thức, làm cho nhận thức quay trở lại với Điền Hồ.

Hắn vừa cự mình ú ớ thì bị một bàn tay bịt ngang miệng, và chuỗi thanh âm thì ào lúc nãy lại vang lên:

- Xin đừng gây kinh động, Điền thiếu hiệp nghe rõ lời tiểu nhân dặn?

Điền Hồ lay động đầu và ngơ ngác nhìn quanh.

Hiểu ý, giọng thì ào kia lại vang lên:

- Tiểu nhân là Nam Lý, ắt thiếu hiệp còn nhớ? Chính tiểu nhân đã cứu thiếu hiệp. Và nơi chúng ta đang náu thân đây chính là phần khuyết vào cửa vách đá ngay cạnh thác ghềnh. Thiếu hiệp chưa mất mạng ở Thủy Vô Đề, cũng như tiểu nhân cũng chưa mất mạng.

Có những lượt ánh sáng mờ mờ đưa đến, đủ cho Điền Hồ phát hiện, bản thân quả nhiên đang nằm thu lu trong lòng một thạch động âm u và nơ nớp. Chỉ cách Điền Hồ chưa đầy trượng là một màn nước trắng xóa vẫn cứ ào ào tuôn đổ, tạo thành những tiếng âm âm khuấy động không gian.

Còn ngồi bên cạnh Điền Hồ, thật không sai là gã đồng tử có tên là Nam Lý với đầu để chỏm và kèm theo diện mạo của một đứa trẻ chỉ chừng mười hai tuổi.

Nhìn theo ánh mắt của Điền Hồ, như biết Điền Hồ sắp hỏi gì, Nam Lý lên tiếng:

- Thiếu hiệp muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho thiếu hiệp và tiểu nhân, hay hoang mang không hiểu vì sao tiểu nhân dặn thiếu hiệp không được gây kinh động?

Hắn thì ào:

- Cả hai. Nhất là vì sao tiểu huynh đệ lại cứu ta?

Nam Lý đáp lời:

- Trước hết hãy nói về địa thế chốn này. Đây là nơi có quá nhiều đường đi lối lại, chẳng biết sẽ dẫn thông tới đâu. Do vậy, tiểu nhân vẫn sợ, nếu chúng ta không khéo giữ gìn, lỡ mọi tiếng động do chúng ta gây ra vô tình vang đến tai bọn họ, ắt chúng ta sẽ không còn được yên thân như thế này.

Điền Hồ đành gật đầu cho gã vui, mặc dù cũng chẳng muốn gật chút nào:

- Tiểu huynh đệ cẩn trọng như thế cũng tốt. Vậy chuyện gì đã xảy ra?

Nam Lý kể:

- Có thể thiếu hiệp cho rằng lời kể của tiểu nhân không đáng tin. Nhưng thật ra, theo tiểu nhân biết và qua những gì đã nghe kể thì hầu như không có nhân vật nào vừa mới sinh ra đã có bản chất độc ác như công tử của tiểu nhân. Hóa ra thiếu hiệp đã nghĩ vì lời cầu xin của thiếu hiệp, tiểu nhân sau đó được công tử tha thật sao? Không bao giờ có chuyện tha thứ đối với công tử tiểu nhân. Bằng chứng là lúc này đây, tiểu nhân và thiếu hiệp cùng có chung một số phận.

Điền Hồ gật gù:

- Tiểu huynh đệ muốn nói bản thân tiểu huynh đệ bị ném xuống Thủy Vô Đề?

Nam Lý lắc đầu và sắc mặt có vẻ ngờng ngợng thế nào ấy:

- Tiếng là ném nhưng do giữa bọn tiểu nhân với nhau, cùng được công tử cứu mang và cùng lớn lên, nên cũng có phần nào nảy sinh hảo cảm. Vậy là thay vì bọn Đông Lý ném, tiểu nhân được hưởng đặc ân là tự mình leo xuống.

Điền Hồ hoài nghi:

- Tự leo xuống được ư?

- Không được cũng phải được. Vì đối với bọn Đông Lý, để tiểu nhân tự sinh tự diệt đã là mạo hiểm lắm rồi. Vì nếu để tin này lộ ra và đến tai công tử, bọn Đông Lý chắc chắn không thể thoát chết. Còn phần tiểu nhân, nói thật cho thiếu hiệp nghe, Thủy Vô Đề chưa hề buông tha một ai, đó là tính từ ngày tiểu nhân có chút hiểu biết cho đến tận lúc này, nên dù gieo mình xuống hay tự leo xuống, tiểu nhân kể như đã cầm chắc cái chết. Chỉ có điều, tiểu nhân quyết phải sống để ít nào cũng hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, cũng là tâm nguyện duy nhất của tiểu nhân kể từ khi khôn lớn cho đến nay.

Điền Hồ hỏi cho có hỏi:

- Là tâm nguyện gì?

Nam Lý trở mắt:

- Thiếu hiệp không tự đoán ra sao? Thảo nào khi bình phẩm về thiếu hiệp, công tử của tiểu nhân đã đắc ý khi nói với Thạch cô nương, rằng thiếu hiệp là người... là người...

Điền Hồ chợt lạnh giọng, lúc thấy Nam Lý tỏ vẻ ngập ngừng:

- Bách Lý Hoàng bình phẩm về ta như thế nào?

Nam Lý rụt rè:

- Tiểu nhân nói ra, thiếu hiệp không giận chứ?
- Nói đi!

Nam Lý lại để lộ nét mặt ngưỡng ngưỡng:

- Công tử bảo thiếu hiệp là người ngu xuẩn.

Điền Hồ giật mình:

- Ta ngu xuẩn? Y bình phẩm ta như thế thật sao? Vì nguyên do gì?

Nam Lý thì thào đã nhỏ, giờ lại còn thì thào nhỏ hơn:

- Công tử bảo, nếu không do thiếu hiệp tự tiết lộ thì suốt đời suốt kiếp này công tử có nằm mơ cũng không sao ngờ cách phá giải công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển lại dễ dàng đến vậy. Chỉ cần cho thiếu hiệp dùng một liều linh dược nhỏ thế là xong, quá đủ để nhỏ bỏ một cây gai trước mắt.

Điền Hồ cau mặt:

- Ta hiểu rồi. Nhưng bảo ta ngu xuẩn là y cao ngạo quá sớm. Không sai, đúng là do ta tự tiết lộ, nhưng nào phải ta tiết lộ với y, hay bạ ai ta cũng tiết lộ? Ta đâu lường trước Doan Mộc Huyền đại tỷ lại dễ dàng lọt vào tay y.

Vẫn đang bực bội, Điền Hồ cáu gắt với Nam Lý:

- Nói tóm lại, tâm nguyện gì lúc này tiểu huynh đệ có đề cập? Hãy mau nói xem.

Nam Lý giận dữ:

- Còn tâm nguyện gì nữa nếu không là cứu mạng thiếu hiệp, đáp lại sự quan tâm của thiếu hiệp là người đầu tiên trước mặt công tử dám tiết lộ điều đó.

Điền Hồ hoài nghi:

- Cứu ta? Nói như vậy tiểu huynh đệ đã biết trước là thế nào ta cũng bị ném xuống Thủy Vô Đề?

Nam Lý lầu bầu:

- Nào phải chỉ một mình tiểu nhân biết trước điều này? Tóm lại, bất luận là ai, hễ lọt vào tay công tử thì sớm muộn cũng bị ném vào Thủy Vô Đề.

Lần đầu tiên Điền Hồ chịu quan tâm đến những gì Nam Lý tiết lộ:

- Y đã định sẵn số phận ta như thế sao?

Thái độ của Điền Hồ làm Nam Lý có phần hài lòng:

- Ở Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang đâu phải có nhiều người lưu ngụ? Tất cả chỉ khoảng chín mười người như thiếu hiệp đã thấy. Cho nên, mọi diễn biến dù là nhỏ ở nơi này đều không giấu được ai. Và trước khi thiếu hiệp được đưa đến đây, ai ai cũng biết kết cục của thiếu hiệp là thế nào.

Nói đến đây, Nam Lý mỉm cười mãn nguyện:

- Nhưng vì không biết kết cục đó sẽ đến với thiếu hiệp vào lúc nào nên ba ngày qua tiểu nhân cứ phải mạo hiểm men theo bờ đá để dõi nhìn ra ngoài. Vậy là cuối cùng tiểu nhân cũng đã cứu được thiếu hiệp.

Điền Hồ từ từ ngồi dậy:

- Đã bảo đây là Thủy Vô Đề, tiểu huynh đệ làm sao cứu được ta?

Nam Lý chột nhún vai, cung cách y như người lớn, dù niên kỷ của gã thì không phải như vậy:

- Cứ tận nhân lực thì tri thiên mệnh, đâu việc gì phải lo. Nhưng nói thì nói vậy, chứ tiểu nhân vẫn có sự chuẩn bị. Đây, thiếu hiệp nhìn xem.

Nhìn theo hướng chỉ của Nam Lý, Điền Hồ vỡ lẽ khi phát hiện một cuộn dây gai nằm thu lu ở một xó:

- Tiểu huynh đệ đã dùng sợi dây này, buộc quanh ta và kéo ta vào đây? Bọn Đông Lý không phát hiện tiểu huynh đệ đã thủ sẵn sợi dây sao?

Nam Lý chum chim cười:

- Là bọn tiểu nhân bảy lầy nay vẫn bảo nhau và chuẩn bị sẵn đấy chứ? Và đương nhiên trước khi thi hành mệnh lệnh của công tử, bọn Đông Lý đã trao cho tiểu nhân sợi dây cứu sinh này, kèm theo đó là một ít vật thực đủ dùng cho năm bảy ngày.

Điền Hồ nhăn mặt:

- Bảo nhau chuẩn bị sẵn? Tiểu huynh đệ hãy giải thích rõ xem nào!

Nam Lý chột thở dài:

- Được chọn làm tiểu đồng hầu hạ dưới trướng công tử, bất cứ ai trong bọn tiểu nhân đều biết trước bản thân kể như đã đánh đu với Tử Thần. Không sớm thì muộn cũng có lần làm phật ý công tử. Và hậu quả dĩ nhiên là phải như nhau, đều bị mất xác dưới Thủy Vô Đề. Do đó, để chuẩn bị sẵn cho tương lai mịt mù, bọn tiểu nhân đã bảo nhau hễ ai trong bọn tiểu nhân bị công tử xử phạt thì những người còn lại phải cố tìm cách giúp kẻ vô phúc. Chỉ mong sao bọn Đông Lý đủ thời gian để chuẩn bị thêm sợi dây kế tiếp, trước khi lại có người bị công tử xử phạt.

Ngay từ đầu được Nam Lý cứu, tâm trạng của Điền Hồ là tâm trạng của kẻ Kinh Cung Chi Điều nên luôn giữ vẻ đa nghi. Nhưng đến lúc này, khi nghe Nam Lý tuần tự thuật lại và giải thích, Điền Hồ mới biết đã nghi oan cho Nam Lý.

Do đó, với thái độ cởi mở hơn, Điền Hồ chợt hỏi:

- Bảo được chọn làm người hầu hạ dưới trướng công tử là có ý gì?

Nam Lý tỏ ra kinh ngạc:

- Hóa ra thiếu hiệp chưa biết chút gì về công tử của tiểu nhân?

Điền Hồ lắc đầu:

- Nếu biết, ta còn hỏi làm gì?

Nam Lý bảo:

- Theo tiểu nhân nghe kể thì công tử do bẩm sinh độc ác nên Cung Chủ Nương Nương mới bố trí cho công tử sống biệt lập ở nơi này, hầu tránh những sự việc không hay, nếu như vẫn cứ để công tử ở bên mình Cung Chủ Nương Nương.

- Là Cung Chủ Thủy Phương Cung?

Nam Lý gật đầu:

- Đúng vậy. Và cứ thế, mỗi năm một lần, Cung Chủ Nương Nương mới xa giá đến tận đây thăm công tử. Lần nào cũng vậy, đi cùng với Cung Chủ Nương Nương luôn có ba nhóm người bị bắt buộc phải tháp tùng. Nhóm đầu tiên là nhóm những đứa trẻ như tiểu nhân, để công tử nếu cần thì sẽ chọn vào thay thế những đứa trẻ đã bị công tử xử phạt. Nhóm thứ hai là những thị tỳ, chủ yếu là để công tử hoán đổi, gọi là thay đổi hương vị trong chuyện phòng the. Còn nhóm thứ ba, tội nhất là nhóm này.

Điền Hồ càng nghe càng thất kinh, đến phải toát mồ hôi lạnh vì bản chất quá độc ác của Bách Lý Hoàng. Nên khi nghe Nam Lý nói đến đây, Điền Hồ rùng mình hỏi:

- Nhóm cuối cùng thì sao?

- Là nhóm những nhân vật bị Thủy Phương Cung khép vào hàng phạm nhân. Họ được đưa đến để công tử có dịp buông lung dã tính. Và những nhân vật này đều lần lượt mất xác dưới Thủy Vô Đề.

Điền Hồ hoang mang:

- Họ gồm những ai? Vì sao bị khép vào loại phạm nhân của Thủy Phương Cung?

Nam Lý lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết, vì tiểu nhân chỉ được Cung Chủ Nương Nương nuôi nấng chưa được bao lâu thì bị công tử chọn ngay lần đầu tiểu nhân theo Cung Chủ Nương Nương đến đây. Thiếu hiệp vặn hỏi để làm gì? Hay thiếu hiệp có bằng hữu bị Thủy Phương Cung bắt?

Điền Hồ mỉm cười:

- Cũng may là ta không có nhiều bằng hữu, và chỉ mới có một mình Đoàn Mộc Huyền là bị Bách Lý Hoàng bắt giữ. Hi vọng với thân phận chưởng môn của một đại phái, Đoàn Mộc đại tử sẽ không đến nỗi thiệt mạng. Còn vì sao ta hỏi, dễ thôi, ta quyết không thể để hạng người độc ác như Bách Lý Hoàng tiếp tục tồn tại và hoành hành bá đạo.

Nam Lý vụt mở tròn hai mắt:

- Thiếu hiệp thực hiện được sao? Trong khi bản thân thiếu hiệp, và cả tiểu nhân nữa, vị tất được toàn mạng ở một nơi như thế này?

Điền Hồ chột nheo mắt nhìn Nam Lý:

- Cứ tận lực thì lo gì không chi thiên mệnh. Chẳng phải tiểu huynh đệ đã nói câu đó với ta sao? Vậy thì chưa tận nhân lực đừng vội tuyệt vọng.

Đoạn Điền Hồ cho tay vào bọc áo, lấy ra lọ Đan Dược Bảo Mệnh của Đoàn Mộc Huyền trước đây Điền Hồ đã tình cờ nhặt. Sau khi trút ra lòng bàn tay hai hạt Bạch Liên Vạn Niên, Điền Hồ ngần ngừ hỏi Nam Lý:

- Công phu của tiểu đệ là thế nào?

Nam Lý vừa lắc đầu vừa đáp vừa ngậy người nhìn mãi vào lòng bàn tay Điền Hồ:

- Tiểu nhân không biết võ công. Thiếu hiệp định làm gì với hạt sen đó?

Điền Hồ kinh ngạc:

- Chính Đông Lý đã phô diễn khinh công thượng thừa, ta cứ ngỡ ai trong bọn tiểu huynh đệ đều có bản lãnh tương tự mới phải?

Nam Lý lắc đầu:

- Người mà thiếu hiệp thấy không phải là Đông Lý. Và lẽ đương nhiên không ai trong bọn tiểu nhân am hiểu võ công, kể cả các tử tử nhị tử cũng vậy.

Điền Hồ hoài nghi:

- Vậy thì ai đã giả làm Đông Lý? Và sao kẻ đó không phát hiện mưu toan giúp đỡ tiểu huynh đệ, cho dù ta nhìn thấy rõ kẻ đó đã ra tay bắt giữ tiểu huynh đệ?

Nam Lý phì cười:

- Công tử của bọn tiểu nhân luôn đặc ý với thủ đoạn này. Đó là một nhân vật dị hình dị dạng, nghe đâu là bào muội của công tử tiểu nhân. Những bình hương tỏa khói nghi ngút do bọn tiểu nhân cầm là cố ý che mắt những ai cần được công tử lừa bịp. Kỳ thật nhân vật đó luôn nép sau người công tử. Và khi cần phô diễn, nhân vật đó mới hiện thân, với y phục và diện mạo đã được cải dạng sẵn thành một người nào đó trong bọn tiểu nhân. Đến khi phô diễn xong, phận sự kể như hoàn thành, nhân vật đó mới lên bỏ đi, quay về nơi y luôn nấu mình vì mặc cảm có thân hình cứ luôn như một đứa trẻ.

Tuy chưa tin lắm vào câu chuyện này nhưng Điền Hồ vẫn trao cho Nam Lý một hạt Bạch Liên Vạn Niên:

- Muốn tìm cho được sinh lộ, ta và tiểu huynh đệ đương nhiên cần phải có một ít công phu. Chỉ một hạt như thế này sẽ giúp tiểu huynh đệ có mười năm công lực. Tiểu huynh đệ cứ nhận lấy, ta sẽ chỉ điểm cho tiểu huynh đệ cách hành công. Nào, dùng đi sao lại ngó ta như thế?

Nam Lý đưa tay nhận lấy và hoài nghi:

- Cứ theo thiếu hiệp nói thì tiểu nhân hiểu đây là một trong những báu vật hãn thế. Thiếu hiệp không tiếc sao khi nguyện ý đưa cho tiểu nhân một hạt?

Điền Hồ phì cười:

- Dù có là báu vật hãn thế thì cũng chỉ dùng để cứu người. Ta và tiểu huynh đệ đều có chung một cảnh ngộ, đúng không? Vậy thì áy náy làm gì nữa mà không chịu dùng? Huống chi, giả như hoàn cảnh không cho chúng ta thoát, thì ta có tham giữ lại những vật này cũng chỉ vô dụng. Nào, dùng đi.

Và Điền Hồ cũng tự dùng một hạt Bạch Liên Vạn Niên, giúp Nam Lý tin tưởng cũng dùng theo.

Sau đó, Điền Hồ bảo:

- Trước đây, vì ta gặp báo thù nên đã mạo hiểm, chọn cách luyện công theo Nghịch Thiên Hồi Chuyển để thu ngắn thời gian. Nhưng việc đó đã bất thành, vì đã bị phá hủy toàn bộ nội lực đã luyện. Cái mất bù cho cái được, tuy bây giờ ta phải khởi luyện lại từ đầu nhưng nhờ đó sinh mạng ta có thể bảo lưu, không còn bị yếu mạng như trước đây ta đã tự biết như thế nữa.

Nam Lý bật hỏi:

- Bị yếu mạng ư? Nói như thế là có ý gì?

Điền Hồ lắc đầu:

- Để sau này ta sẽ giải thích. Nhưng nói ngắn gọn thì càng luyện theo công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển thì người luyện càng bị vặn số, có thể chết bất cứ lúc nào. Còn bây giờ, để ta truyền cho tiểu huynh đệ tâm pháp nội công của Điền gia. Hãy chú tâm nghe cho rõ đây.

Sau một lúc lâu giảng giải cho Nam Lý hiểu, Điền Hồ vội giục Nam Lý tọa công, dùng dược lực của Bạch Liên Vạn Niên để dẫn lưu nội kinh phát sinh chu lưu khắp các kinh mạch. Và sau đó, Điền Hồ chìm dần vào vô thức.

- o O o -